

Der er en Ting, man næppe vil kunne nægte, og det er, at man paa de militære Budgetter maaler med en anden Alen end paa de civile. Og det synes at røbe en Mangel paa Interesse og Følelse for denne Sag. Naar man paa de civile Budgetter bestandig sætter Pengene til Dels som noget underordnet og har Mod til snart sagt alt, men paa de militære Budgetter bestandig skal den anden Vej og bestandig skal tænke paa Sparsommelighed, og selv om det gælder en aabenbar Forbedring eller et nødvendigt Onde søges afskaffet, bestandig tænker paa Pengene, synes det at vidne om, at der ikke er det Hjertelag, som den sidste ærede Taler appellerede til. Jeg tror, at enhver i sin private Virksomhed bedømmer andres Følelser nogenlunde efter, om de ere parate til at belægge deres Ord ogsaa med Mønt, om det behøves, og jeg mener, at man i det officielle Liv omtrent kan anlægge den samme Maalestok. Den ærede Ordførere mente, at jeg var kommen for højt op i min Fremstilling af Kasematterne i Trekrone og de Kalamiteter, der deraf kunde følge, og for saa vidt man virkelig mener, at der skal være en saadan Rækkefølge i Bevillingerne, at de først skulle komme frem her det ene Aar for saa at lægges til Side til det næste, hvis Meningen virkelig er, at de saaledes skulde staa i Queue, indrømmer jeg, at denne Bevilling ogsaa maatte vente; men det forekommer mig, at den var saaledes motiveret, at den maatte ramme Samvittighederne. Naar nu den ærede Ordfører mener, at hvis det var saa galt, burde man have fremsat Forslaget for længe siden, saa er dertil at bemærke, at der stadig er foretaget Forstærkninger af Trekrone. Det er for saa vidt ikke noget nyt Spørgsmaal, man har allerede flere Gange erkendt Nødvendigheden deraf og har ogsaa paa forskellig Maade udført Forstærkningsarbejder, men i de senere Aar har jo Marineartilleriet udviklet sig stærkt. Brisantgranater og den Slags Ting ere jo ikke saa overordentlig gamle. Om man vil rette den Bebrejdelse mod den øverste Artilleribestyrrelse, at den ikke før er kommen med Forslag om en saadan Bevilling, bliver jo et helt andet Spørgsmaal; men naar de nu en Gang ere fremsatte, er det utvivlsomt, at der er den største Opfordring til at tage fat saa hurtigt som muligt. Jeg kan ikke tro — jeg indrømmer, at det staaer og falder dermed — at den øverste Artilleribestyrrelse vilde komme med en saadan Motivering af et Forslag som den, der

her staaer, uden at man ogsaa maa kunne stole paa den. Hvis det ikke var Tilfældet, at Murene med Lethed kunde gennemskydes endogsaa af Kaliber af Mellemstørrelse, og at Pillerne kunde skydes over med Projektiler, udskudte af de svære pantserbrydende Kanoner, hvis man ikke kan stole paa det, kan man jo overhovedet ikke stole paa nogen som helst Motivering. Jeg tror ikke, at noget eneste Forslag er motiveret saa slaaende som dette. Jeg skal gerne indrømme den ærede Ordfører, at jeg var lidt højt oppe i saa Henseende, idet jeg særlig appellerede til Ansvarsfølelsen, men det maa man nødvendigvis føle over for den Slags Spørgsmaal, den Slags levende Begravelser, som have fundet Sted og finde Sted i Krigen under Blokhuse og Skanser og som efter al Sandsynlighed ville finde Sted her, tog hvor man ikke en Gang som ved Gøttingekatastrofen, som jo maa stilles lige med den Slags Elendighed, kan komme de uheldige, der ligge under Ruinerne, til Hjælp. Det er virkelig Ting af den Art, at det nok kan faa Stemningen op. Hvis her var Tale om en Forbedring ved Jærnbannerne, og nogen saa vilde sige, dette er nødvendigt, og hvis vi ikke faa det, vil der kunne fremkomme saadanne Katastrofer som ved Gøttinge, tror jeg ikke, at der var et eneste Medlem her i Tinget, som turde stemme mod en saadan Bevilling. Men saa snart det er paa det militære Omraade, ses det, at dette er paa det sorte Bræt, og man er ikke saa sikker paa, at det haster o. s. v. Det er derfor, at jeg maaske tager denne Sag lidt højt, men selv om mine Ord have sigtet lidt højt, tror jeg alligevel, at jeg har været berettiget dertil. Jeg ønsker blot til Slutningen at slaa fast, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte, og jeg har ikke hørt nogen Modsigelse derimod, at saaledes som Bevillingerne nu gives til Fæstningens Vedligeholdelse, saa smuldrer den hen. Jeg tror ikke, at jeg har misforstaaet det ærede Medlem, naar jeg siger, at han ønsker og haaber netop dette, og han betragter i det hele Højre [og Fæstningen som siamesiske Tvillinge, smuldrer det ene, smuldrer ogsaa det andet, og det glæder hans Hjerte. Derpaa skal jeg ikke komme videre ind, jeg holder mig kun til det ene Punkt, at med de Bevillinger, der foreslaas af Flertallet, smuldrer Befæstningen hen. Jeg anager, at man vil være enig i, at det Spørgsmaal nødvendigvis maa komme frem før eller senere, om man skal